

ἀναστυλῶνω Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. — Γβλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 36 Γδροσίν. Θὰ βραδιάξῃ 150 — Λεξ. Δημητρ. ἀναστυλῶν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεστυλῶνω Κύθν. Σίφν. ἄναστυλῶν-νω ἄγν. τόπ. Μέσ. ἀναστυλῶνομαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,146

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. στυλῶνω.

1) Στήριζω τι διὰ στύλων κττ. Λεξ. Δημητρ.: Ἀναστυλῶναι τὴν μάντρα του. β) Ἀνεγείρω, ἀνυψῶν ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Γδροσίν. ἔνθ' ἀν.: Φρ. Ἀναστυλῶνω τὰ γεράματά μου (λαμβάνω στάσιν εὐθυτενή. Ἐπὶ γέροντος) Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. || Ποιήμ.

Τὴ στάμνα ἀναστυλῶνοντας χεροπιαστή 'ς τὸν ὦμο ψηλές, χυτές, καμαρωτές οἱ νεόνυφες κ' οἱ κόρες Γδροσίν. ἔνθ' ἀν.

Τὸ κῆμ' ἀναστυλῶθηκε, ἀφρομανάει, θεριεύει ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 2) Μεταφ. ἀναζωογονῶ, ἐνδυναμώνω Ἡπ. Κύθν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. Σῦρ.: Ἀναστυλῶνω τὴν καρδιά μου (λαμβάνω ἀναληπτικόν, δυναμωτικόν τι φάρμακον) Ἀρκαδ. Μὴν ἀναστυλῶν-νης τὸν καμὸν μου (μὴ ἀναμνησκῆς τὰ παρελθόντα δεινὰ αὐξάνων οὕτω τὴν λύπην μου) Λιβύσσ. Πᾶρ το ν' ἀναστυλῶθῃ ἡ καρδιά σου Σῦρ. Ἦμα μὲ γονυγὰ κρασί κ' ἠνεστυλῶθηκα Σίφν. || Ἄσμ.

Ὅλα 'ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι καὶ τὸ καμένο τὸ κρασί ὅλα τ' ἀναστυλῶνει

Ἡπ. Συνών. δυνάμῳνω, στυλῶνω.

ἀνασυγκολλῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀνασυγκολλεῖμαι Κύθηρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. συγκολλῶ.

Προσεγγίζω πρὸς τινα στενωῖς (οἶονεὶ συγκολλώμενος): Πάλι μοῦ ἀνασυγκολλήθη, μὰ δὲ ξέρω εἶδα διάλογο θέλει.

ἀνασυγγύρι τό, ἀμάρτ. ἀνασ'κύρ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασυγγυρίζω.

Πρᾶγμα τεθὲν εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν, τακτοποιηθέν: Παροιμ. φρ. Τὰ κακὰ ἀνασ'κύρια οἱ σκύλλ' τὰ τρώνι (ἐπὶ τῶν ἐν ἀταξίᾳ εὗρισκομένων πραγμάτων καὶ ἔνεκα τούτου καταστρεφόμενων).

ἀνασυγγυρίζω ἀμάρτ. ἀνασ'κυρίζω Θράκ. (Κεσάν. κ. ἁ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ. κ. ἁ.) ἀνασ'κυρίζω Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. Σάμ. ἀναδ'κυρίζω Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) ἀνασ'κυρίζω Σκῦρ. ἀνισ'κυρίζω Σάμ. ἀνισ'κυρίζω Σάμ. ἀναδ'κυρῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) ἀνασ'κυρῶ Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κεφαλλ. Παξ. κ. ἁ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀνασ'κυρῶν Στερελλ. ἀνασ'κερῶ Καρ. ἀνασ'κερῶ Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀνασ'κυρνῶ Θεσσ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀνασ'κυρνῶ Ἡπ. ἀναδ'κυρνῶ Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Καταφύγ.) ἀνισ'κυρνῶ Σάμ. ἀνισ'κυρνῶ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Σέρρ. Χαλκιδ.) νισ'κυρίζω Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. συγγυρίζω.

1) Τακτοποιῶ, διευθετῶ συνήθως ἐπιπλα καὶ ἄλλα πράγματα τῆς οἰκίας, εὐτρεπίζω, καθαρίζω ἔνθ' ἀν.: Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ βγῶ, γιατί θέλω ν' ἀνασ'κυρίσω τὸ σπίτι Κορινθ. Ἀναδ'κυρνῶ τὸν τοξᾶτον (αἰθουσαν ὑποδοχῆς) Καστορ. Τὰ πράματά σου τ' ἀνασ'κύρισε Μεσολόγγ. Ἀναδ'κυρῶ τὸν σπῖτ' Ζαγόρ. Νισ'κύρ'σα τὸν σπῖτ' Χαλκιδ. Σπῖτ' ἀναδ'κυρισμένου Καστορ. Αὐτὴ ἀνασ'κύρισε (ἐνν. τὸ σπῖτι) Ἰωάνν. || Παροιμ. φρ. Ἀνασ'κύρισε νὰ βροίσῃς (τακτοποιεῖ ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του διὰ νὰ τὸ εὗρισκῃς εὐκόλως) Ἰόνιοι Νῆσ. || Ἄσμ.

Νοικοκυρὰ συντάζεται 'ς τὸν ἄδῃ νὰ πηγαίῃ, ἀνασ'κυράει τὰ σπῖττα της, κρεμάει τὰ κλειδιά της

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

(μοιρολ.) Ἡπ. Συνών. ἀναστέλλω 3, συγγυρίζω.

β) Καθαίρω σκάπτων καὶ ἐτοιμάζων πρὸς φύτευσιν ἢ σποράν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.: Ἀναδ'κύρ'σι τοῦ χουράφ' Ζαγόρ. Τοῦ ταχῆ θ' ἀνασ'κυρίσου τὸν κῆπου γὰ νὰ σπείρου καὶ δὲ γὺ μαρούλια Μακεδ. 2) Ἀποχωρίζω τι ἀποθέτω που καὶ οἶονεὶ ἀποκρύπτω Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Ποῦ τὴν ἀνασ'κύρισε τὴ φύστα σου καὶ δὲ τὴ βροίσῃς; Θράκ. Ποῦ 'ς τὸ διάλογο τ' ἀνασ'κύρ'σι καὶ δὲ θ' μᾶσι; αὐτόθ. Ἀνασ'κύρισε αὐτὰ τὰ βιβλία, γιατί δὲ θὰ μοῦ χρειαστοῦν πρὸς Μεσολόγγ. Πᾶρι αὐτὸ τοῦ πρᾶμα κι ἀνασ'κύρ'σι του πονθινὰ Μακεδ. 3) Κατ' ἀντίφρ. χάνω Παξ.: Τὸ ἀνασ'κύρισε τὸ κλαδευτήρι. Τὸν ἀνασ'κύρισε τὸν ἄντρα της.

ἀνασυγγύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνασ'κύρισμα Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) νισ'κύρ'σμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασυγγυρίζω.

Τακτοποιήσεις, διευθετήσεις, καθάρισμα τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ οἴκου ἔνθ' ἀν.: Πιασμένη μὲ τ' ἀνασ'κύρισμα τοῦ σπιτιοῦ δὲν πρόφτασε νὰ κάμω κάμμιὰ ἄλλη δουλειὰ Κορινθ.

***ἀνασυγγύριστα** ἐπίφρ. ἀνασ'κύριγα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνασυγγύριστος.

Ἀτάκτως, ἀδιευθετήτως: Θ' ἀνασ'κερίσω 'γὼ λιγάκι, τ' ἔχω ἀνασ'κύριγα κ' εἶναι ντροπῆς.

***ἀνασυννοῶ**, μέσ. ἀνασυννᾶμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *συννοῶ.

Συλλογιζομαι, σκέπτομαι: Τί ἀνασυννᾶσαι; || Ἄσμ.

Κάποιον 'ς τοῖς ποδοκρεββατιῇς στέκει κι ἀνασυννᾶται καὶ τὰ πουλλία πῶφας καλὰ τ' ἀναθυμᾶται

(ἐνν. ὁ γάττος).

ἀνασυρτά ἐπίφρ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνάσυρτα Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτός.

1) Δι' ἐρπύσεως Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. φρ. Ἀνασυρτὰ πάει τὸ φίδι (ἐπὶ ὑπούλου). 2) Δι' ἑλξεως ἄνευ ἀνυψώσεως Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασυρτὰ μετατοπίσαμε τὸ ντουλάπι.

3) Νωχελῶς, βραδέως, χαύνως Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνασυρτὰ ἔρχεται - μιλάει - τραγουδάει Λεξ. Δημητρ.

ἀνασυρταράκι τό, ἀμάρτ. ἀνεσυρταράκι Κάρπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνασυρτάρι.

1) Δοχεῖον μικρόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλοῦνται ὕγρα ἐκ πίθων ἢ ὕδωρ ἐκ φρέατος. 2) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνασύρεται κάδος ἢ ἄλλο ὕδροφόρον ἀγγεῖον ἐκ τοῦ φρέατος: Ἄσμ.

Ἦτον τὸ σταμνάκι της βαρεούτσικο,

τ' ἀνεσυρταράκι της κοντούτσικο

κ' ἴδρωσεν ἡ κόρη 'ς τὸν ἀνεσυρμό.

ἀνασυρτάρι τό, ἀμάρτ. ἀνασυρτάρ' Θράκ. (Αἰν.) ἀνεσυρτάρι Κάρπ. ἀνισυρτάρ' Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) νεσυρτάρι Κάλυμν. Τῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνασυρτό, δι' ὃ ἰδ. ἀνασυρτός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Ἡ λ. καὶ ἐν γλωσσῇ τοῦ 18ου αἰῶνος. Πβ. ΚΣάθα Νεοελλην. Φιλολ. παράρτ. 88.

Ἀγγεῖον πρὸς ἀντλῆσιν ὕδατος συνήθως μετάλλινον, ἀλλὰ καὶ πῆλινον καὶ δερμάτινον ἔνθ' ἀν.: Νὰ ἰτ'μάς'ς ἔνα σῶ'νι μὲ τ' ἀνασυρτάρ' κι νὰ πᾶς ν' ἀνασύρ'ς νιρὸ Αἰν. || Αἰνιγμ. Παννένιου π'γάδ', χουρταρένιου νιρὸ, ἔλῃνον

